

UVOD

1. Sveto sestro M. Favstino Kowalsko, danes po vsem svetu znano glasnico Božjega usmiljenja, teologi uvrščajo v vrsto najpomembnejših mistikov Cerkve.

Svet je zagledala kot tretji izmed desetih otrok v revni in pobožni kmečki družini v vasi Głogowiec. Pri svetem krstu v župnijski cerkvi v kraju Świnice Warcke je prejela ime Helena. Od otroških let naprej se je odlikovala v pobožnosti, ljubezni do molitve, delavnosti in ubogljivosti kakor tudi v veliki tenkočutnosti za človeške stiske. Šolo je obiskovala manj kakor tri leta. Kot šestnajstletno dekle je zapustila rodni dom, da bi se s služenjem v Aleksandrowu in Łodzu sama preživljala in pomagala staršem.

Božji klic je v svoji duši zaznavala že od sedmega leta življenja dalje, vendar se starši niso strinjali, da bi šla v samostan. V takšnih okoliščinah se je Helena trudila, da bi Božji klic v sebi zadušila, toda videnje trpečega Kristusa z očitajočimi besedami: »Kako dolgo te bom prenašal in doklej me boš varala?« (Dn. 9) — je povzročilo, da je poskusila najti prostor v samostanu. Trkala je na mnoga samostanska vrata, a nikjer ni bila sprejeta. Dne 1. avgusta 1925 je prestopila prag klavzure v samostanu Kongregacije sester Božje Matere usmiljenja v Varšavi, v Żitni ulici. V svojem Dnevniku je izpovedala: »Zdelo se mi je, da sem stopila v rajsko življenje. Iz srca mi je kipela ena sama zahvalna molitev« (Dn. 17).

Vendar je čez nekaj tednov doživela močno skušnjavo, da bi odšla v drugo skupnost, kjer bi bilo več časa za molitev. Tedaj ji je Gospod Jezus pokazal svoj ranjeni in izmučeni obraz ter rekel: »Ti mi boš prizadela takšno bolečino, če boš izstopila iz tega reda. Semkaj sem te poklical, ne kam drugam, in zate sem pripravil velike milosti« (Dn. 19).

V skupnosti je prejela ime s. Marija Favstina. Noviciat je opravila v Krakovu in tam v navzočnosti škofa Stanisława Rosponda izpovedala prve, po petih letih pa večne redovne zaobljube čistosti, uboštva in pokorščine. V več redovnih hišah skupnosti, najdlje v Krakovu, v Płocku in v Vilni, je delala kot kuharica, vrtnarica in vratarica.

Na zunaj ni nič razodevalo njenega izredno bogatega mističnega življenja. Vneto je opravljala svoje dolžnosti, zvesto izpolnjevala vsa

redovna pravila; bila je zbrana in molčeča, ob tem povsem naravna, zadovoljna, polna dobrohotne in nesebične ljubezni do bližnjih.

Vse njeno življenje se je osredinjalo na dosledno teženje po vedno tesnejšem zedinjenju z Bogom in na požrtvovalno sodelovanje z Jezusom v delu za reševanje duš. »Moj Jezus«, je izpovedala v Dnevniku, »ti veš, da sem od najzgodnejših let želela postati velika svetnica, to je, hotela sem te ljubiti s tako veliko ljubeznijo, s kakršno te do zdaj še ni ljubila nobena duša« (Dn. 1372).

Globino njenega duhovnega življenja razkriva Dnevnik. Pozorno branje teh zapiskov razodeva podobo o visoki stopnji zedinjenja njene duše z Bogom: o veliki deležnosti Boga v njeni duši, obenem o njenih naporih in bojih na poti h krščanski popolnosti. Gospod jo je obdaril z mnogimi milostmi: z darom kontemplacije, globokega poznavanja skrivnosti Božjega usmiljenja, z videnji, skritimi stigami, z darom prerokovanja, branja v človeških dušah in tudi z redkim darom mistične zaroke. Tako je nadvse bogato obdarovana zapisala: »Ne milosti ne razodetja ne zamaknjenja, kakor tudi drugi darovi, njej (duši) podeljeni, je ne morejo napraviti popolne, temveč samo notranje zedinjenje moje duše z Bogom. (...) Moja svetost in popolnost temelji na tesnem zedinjenju moje volje z Božjo voljo« (Dn. 1107).

Strog način življenja in izčrpujoč post, ki si ga je sama nalagala še pred vstopom v redovno skupnost, so tako oslabili njen organizem, da jo je bilo treba že v času postulata poslati v Skolimów pri Varšavi, da bi si okrepila zdravje. Po prvem letu noviciata je preživljala nenavadno boleče mistične izkušnje tako imenovane 'temne noči', nato duhovno in moralno trpljenje, povezano z uresničevanjem poslanstva, ki ga je prejela od Gospoda Kristusa. Sestra Favstina je svoje življenje darovala za grešnike in je za rešitev njihovih duš prenašala tudi raznovrstno trpljenje. V zadnjih letih se je pomnožilo notranje trpljenje, tako imenovane pasivne duhovne noči, pa tudi njene zdravstvene težave. Razvila se je jetika, ki je napadla pljuča in prebavni trakt. Zaradi tega se je dvakrat po več mesecev zdravila v bolnišnici na Prądniku (izg. Prondniku) v Krakovu.

Telesno popolnoma izčrpana, toda duhovno v polnosti dozorela, mistično zedinjena z Bogom, je umrla v sluhu svetosti 5. oktobra 1938, ko je dopolnila komaj 33 let, od teh 13 let redovnega življenja. Njeno truplo je bilo položeno v grobnico na samostanskem pokopališču v Krakovu-Łagiewnikih, med informativnim postopkom leta 1966 pa preneseno v kapelo.

V letu 1968 se je v Rimu začel proces beatifikacije Božje služabnice sestre Favstine Kowalske. 18. aprila 1993 jo je sveti oče Janez Pavel II. prištel k blaženim. Po končanem procesu kanonizacije jo je prištel med svetnike 30. aprila 2000, na Trgu sv. Petra v Rimu, na nedeljo Božjega Usmiljenja.

Tej preprosti, neizobraženi, a pogumni redovnici, ki je brezmejno zaupala v Boga, je Gospod Jezus zaupal veliko poslanstvo: vsemu svetu namenjeno oznanilo usmiljenja. »Danes (pa) pošiljam tebe,« je dejal, »k vsemu človeštvu z mojim usmiljenjem. Nočem kaznovati obolelega človeštva, marveč ga želim ozdraviti tako, da ga priklenem na svoje usmiljeno Srce« (Dn. 1588). »Glasnica mojega usmiljenja si; izbral sem te za to službo v tem in prihodnjem življenju,« (Dn. 1605) »da bi ljudem oznanila moje veliko usmiljenje, ki ga imam do njih, in jih spodbujala k zaupanju v neizmernost mojega usmiljenja« (Dn. 1567).

2. Vzor krščanske popolnosti

Temelj te duhovnosti izvira iz najlepše skrivnosti naše vere, ki govori o ljubezni Boga do vsakega človeka. Sestra Favstina – sledeč redovnemu pravilu Konstitucij – je pogosto premišljevala, kaj je Bog storil za človeka, ko ga je ustvaril, in koliko je Božji Sin pretrpel za naše odrešenje; kako velike zaklade je zapustil za nas v sveti Cerkvi in kaj nam je pripravil v slavi. Odmevi teh premišljevanj so v besedilu njenega Dnevnika, ko govori o dobroti Boga v ustvarjenem svetu (Dn. 1749), o angelih (Dn. 1741-1742) in ljudeh (Dn. 1743-1744), v skrivnosti Učlovečenja in rojstva Božjega Sina (Dn. 1745-1746) in v delih odrešenja (Dn. 1747-1748). Sestra Favstina je premišljevala o skrivnosti Božjega usmiljenja ne le naslanjajoč se na besedila Svetega pisma, ampak tudi iz knjige svojega življenja. Takšno premišljevanje skrivnosti Božjega usmiljenja jo je vodilo do sklepa, da v človekovem življenju ni niti trenutka brez Božjega usmiljenja, ki je kot zlata nit vtkana v vse trenutke našega bivanja.

Spoznanje te skrivnosti naše vere jo je pripeljalo do odkritja Boga v njeni duši. »Notranjost moje duše je, tako je pisala, kakor velik in čudovit svet, v katerem prebivava Bog in jaz. Razen Boga tja nihče nima vstopa« (Dn. 582). Svojo dušo je primerjala s tabernakljem, v katerem je shranjena živa hostija. »Sreče ne iščem nikjer, razen v svoji notranjosti, kjer prebiva Bog,« – je pisala v Dnevniku – »veselim se Boga v svoji notranjosti, tu z Njim neprestano prebivam, tu